

Herrat kutsuti Peterburri liskia, ta wottis
mind siina kasa. Seäl ma sain wahhest So-
me- ja ka meie ma rahwast nähha ja lootsin
jo, et ma seäl piddin Jummalat sannale
sama. Se juhtus, et, ma ei tea, mis-
suaguse asja pärrast minno õige pärris-
herra sel. ammal aial ka Peterburris olli. Kog-
gematta temma sai seltsi selle Herraga kelle
jures ma nüüd olin. Temma näggi mind,
mälletas minno näo, ja minna mäletassin
ka tedda weel wahhe. Ta hakkas kohhe
minno käest küssima, ja talama seini kui
minna keis onnima Elo- luggu temmale üs-
les rõkisin. Se minno pärris herra lakkis-
tas kohhe selle Junktur järrele, kes mind
olli ärratunud: agga se olli jo surnud.
Siiski ta satis teised tunnistusse ramatud
selle peäle, et ma temma pärris olin, ja
ma sain nenda temma jure. Agga, et ma
ükskord jo olin ärra-joosnud, ei wõind
minno Herral lotust olla, et ma piddin
meelt

meelt parrandama ja eddespidi sanna kuula-
ma, sepärrast müüs temma mind jälle ühhe
teise Wäe Pealikule ärra. Minno õnnets se
on juhtund, et minno Herra nüüd siin küh-
heloõnnas korteris on, ja ma palun teid
wägga, kallis õppetaja, wõtke mind ka
õppima, et ma Jummalat saaksin tun-
da. Kõl mul on halle meel, kui ma
nään, et minno noremal weinal on praeg-
go meie Issa perre käes kes kahhe aasta
eest on ärra surnud, temma käest kõi wäga
ga hästi, minnul olleks sesamma põlli ol-
nud kui ma olleksin paikale jäänud.

Temma jäi õppima, pealugemisesed
sai ta selgeks, agga ei ta ramato ennast
saand õppida. Siiski ma wõtsin tedda Loua-
le; agga warsti pärrast sedda piddi se Pealik
Riigimentiga Turki- male minnema, sest
et sel aial Turki rahwaga sõdda olli; tem-
ma läks Herra kasa, pärrast ma olin kuula-
da